

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. IV. Jansenius convincitur ex propria confessione pernegator gratiæ
Thomisticè sufficientis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

276 LIBER TERTIUS

L.7.6.3. actum in posestate voluntatis. Facit velle & operari.
 L.8.6.20. Posse non præcedit, sed sequitur voluntatem;
 nulla voluntatis pervicacia frustratur &c.

SECTIO IV.

Iansenius ex propriâ confessione, imo &
 Vincentij Paleologi convincitur
 Gratia Thomisticè sufficientis
 esse pernegator.

fol. 61. <span data-bbox="360 73

misticè sufficientem non minori naufragia repudiasse , quam ipse autumat pernegaturum fuisse Augustinum inficiaturumque hujusmodi gratiam ad Medicinam Christi pertinere.

De gratiâ illâ differentem audiamus : Quod si vero sic accipiatur sicut à quibusdam dicitur , quod satis est , ut homo dicatur posse operari , quamvis aliud adhuc necessarium sit , ut de facto operetur ; de hujusmodi sufficienti gratia non est hic nostra controversia . Talem enim sufficientem fortasse non difficulter S. Augustinus admitteret , quamvis eße VERAM ILLAM CHRISTI GRATIAM , de qua quæstio est , PERNEGARET.

Si Jansenius , ut ipse retur , cum Augustino sentiat , nec nisi Augustinum referat , igitur & ipse non certo , sed fortasse sufficientem Thomistico-sufficientem admitteret ; Quomodo pro certo venditant Jansenii Vindices , ipsum admississe gratiam , & cui resistitur , & quæ præfatō sensu sufficiens sit ad posse , ausint affirmare ?

Sed regerentem tela excipio : ergo fortasse Jansenius gratiam Thomistico-sufficientem admitteret , sicut Augustinus ; consequenter , ut certus gratiæ illius inficiator damnari nequivit . Nam qui illam forte admitteret , etiam cui resistitur , non negaret , saltem fortasse . Sed validis lacertis occurro machinis argutiumcularum istarum , & Respondeo : Jansenium admissurum , sicut Augustinum autumat præstiturum , gratiam istam sufficientem , at quâ efficacem , non quâ sufficientem . Nam quid Jansenium permovere potuisset , ut diceret Augustinum non difficulter consensurum in istam sufficientem , nisi quia continebatur eam à Moliniana dissidere , ex illo capite , quod aliquò semper bonæ voluntatis effectu seu affectu frueretur ? Et cur eandem gratiam

tiam de subsellio Medicinalium gratiarum deturbandam cens̄eret à Doctore tanto Christianæ gratiæ , nisi quia ex fronte altera spectabatur ut nudata effectus decore , ut puta , datura inane posse , ad cuius incrementum potentius adjutorium poscebatur ?

Gemino nunc Cornu Jansenianos appeto : Primò , Augustinus , Auctore Jansenio , fortasse gratiam Thomisticè sufficientem , esto non omni orbetur effectu , admitteret , cum eatenus efficax sit , ergò Jansenius (cum sit Augustinus Europæus ut vocant) non certò & incunctanter , admitteret gratiam sufficientem , sed fortasse . Secundò Augustinus hanc gratiam admittens , equidem PERNEGARET ESSE VERAM ILLAM CHRISTI GRATIAM . Ergo & illam PER-NEGAT ipse Jansenius , qui fatetur se in nullo deviare abstramite illius profundissimi Doctoris . Non autem pernegaret Augustinus fortasse quatenus velle aliquod operatur ; ergo dumtaxat quatenus sufficiens est , & posse aliquod largitur voluntati . Quid consequentius quam idem per omnia sensisse Jansenium , nimirum quod satiatissimè inculcatum atque infartum est , non aliam Medicinalem Christi gratiam agnoscendam , nisi potentissimam efficacissimamque , hoc est , eam , quæ non solum posse , sed efficaciter posse , hoc est integrè velle operatur ? Nisi quæ omni suō , ad quem potestatem tribuit , fine potitur ? Quare namque Christi gratiam Augustinus pernegaret , quam ex una parte fortasse admitteret , nisi quia sufficientem fructu videntiam cerneret & non operantem velle & operari ?

Proinde Jansenius hāc Augustini interpretatione vel solā seipsum suosque vindices jugulavit , et si alia non suppeterent arma , quibus effectum , evictumque est , quod nullam gratiam nisi

DE PROPOSITIONE II. 279

nisi effectricem, & quæ talem quidem in statu naturæ lapsæ admittendam censuerit, ratus ad Adamæam nos reducturos hominis infirmi gratiam, quæ sano & integro sufficiens erat. Cum tamen planum pateret discriben, Molinisticam inter & Thomisticam sufficientem.

S E C T I O V.

*Argumenta Palladij solvuntur de facto
Iansenij quoad Propositionem secundam.*

ARGUMENTUM PRIMUM.

Nec minus perspicuum est, numquam sensisse Jansenium, gratiæ interiori nullo resistentia gene-
re resisti. Dissensus enim à gratia interiori unum est ex
resistentia generibus. At qui à gratia interiori quos-
dam dissentire disertis verbis Jansenius affirmat: „
Constat, inquit, multos divinitus mente collustrari. Iansen. l. 2.
Imo vero & in ipsâ voluntate motibus divinae gra- de Grat. Chr.
tie percelli, qui tamen ab ejus intimâ suâfione & salv. c. 27.
inclinatione dissentunt. „ Quæ verba ab eo proprio
sensu dicta nemo jam insciabatur.

R E F U T A T I O I.

Etiam propriô sensu Jansenius enuntiatum voluit: quod gratia repugnantem domet vo-
luntatem, tollit omnem ejus resistentiam. Quod
vires efficacissimas præbeat, omnipotentissimam po-
testatem conferat. Quod omnes oppositos obices vo-
luntatum & affectuum invictâ potestate perrumpat,
&c. Et hoc in illo capite, cui titulus: *natura
gratiæ Medicinalis &c.* Et cum invictam, victri-
cem, omnipotentissimam uberrimè prædicet
Christi gratiam, extra quam nullam agnoscit,
nisi fortasse, & diminutè loquens, vincunt aper-
tissima